RETSMØDERAPPORT
i sag 257/85 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Sagsøgeren blev den 1. juli 1973 ansat af Europa-Parlamentet (Gruppen af Liberale og Beslægtede, nu Den Liberale og Demokratiske Gruppe) som midlertidigt ansat i lønklasse B 3, sålænge en anden ansat, frøken Starquit, var fraværende. Ved tillægskontrakt af 31. januar 1975 blev hendes ansættelseskontrakt ændret til en kontrakt på ubestemt tid.

2. I april 1981 foreslog Den Liberale og Demokratiske Gruppe sagsøgeren en ændring af hendes kontrakt, som omfattede indplacering i lønklasse C 2, hvilket hun accepterede ved at underskrive en tillægskontrakt den 7. april 1981. Den nye indplacering fik gyldighed fra 1. november 1980. Sagsøgeren tilbagebetalte lønforskellen mellem lønklasse B 3, løntrin 4, og lønklasse C 2, løntrin 5.

3. Ved skrivelse af 15. oktober 1984 opsagde formanden for Den Liberale og Demokratiske Gruppe kontrakten om midlertidig ansættelse med virkning fra 1. december 1984 med den begrundelse, at der var sket en ændring i Europa-Parlamentets politiske sammensætning.

4. Sagsøgeren har altid udført sit arbejde i Paris.

5. Sagsøgeren har anført, at hun den 11. april 1985 indbragte en klage for Europa-Parlamentet, som forblev ubesvaret. Som følge heraf anlagde hun den 18. august 1985 denne sag.

6. Skriftvekslingen er forskriftsmæssig afviklet. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen, fjerde afdeling, besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

1. Som det fremgår af stævningen, har *sagsøgeren* nedlagt følgende påstande:

a) Udbetaling af syv måneders løn, svarende til den senest udbetalte, som godtgørelse for det manglende opsigelsesvarsel, jfr. artikel 47 i Ansættelsesvilkårene for de Øvrige Ansatte i Fællesskaberne.

b) Genindplacering i kategori B under hensyntagen til det normale karriereforløb i denne kategori og med alle heraf flydende rettigheder, navnlig for så vidt angår hendes fratrædelsesgodtgørelse, såvel før som efter afskedigelsen.

c) Erstatning for den lidte skade som følge af løntab dels før dels efter afskedigelsen. Sagsøgeren har anslået sit løntilgodehavende for perioden 1981-1984 til 200 000 FF. Den skade, hun har lidt på grund af afskedigelsen, kan ikke ansættes til mindre end et års løn, nemlig 200 000 FF. Det samlede påførte tab bør beregnes af en sagkyndig.

* Processprog: Fransk.

2. *Sagsøgte* har nedlagt følgende påstande:

— afvisning, subsidiært frifindelse;

— der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.

III — Parternes anbringender og argumenter

Formaliteten

A — *Første påstand*

1. Ifølge *Parlamentet* trådte afskedigelsen i kraft den 1. december 1984. Allersenest på dette tidspunkt må sagsøgeren, om ikke på anden måde, have fået kendskab til sin opsigelse den 15. oktober 1984. Da klagen blev indgivet den 11. april 1985, er fristen på tre måneder i henhold til vedtægtens artikel 90, som analogt finder anvendelse på midlertidigt ansatte, jfr. artikel 46 i Ansættelsesvilkårene for de Øvrige Ansatte i Fællesskaberne, ikke er overholdt, og følgelig kan sagen ikke admitteres, for så vidt angår denne påstand.

2. *Sagsøgeren* har anført, at fristen i vedtægtens artikel 90, stk. 2, ikke kan anvendes på hende, da den der i strid med artikel 6 i Menneskerettighedskonventionen. Yderligere behandles sagsøgeren ikke retfærdigt i forhold til andre lønmodtagere, som arbejder i Frankrig for en hvilken som helst anden arbejdsgiver, idet disse efter fransk lovgivning indrømmes en længere frist til at indgive klager end de i vedtægtens artikel 90, stk. 2, fastsatte tre måneder.

3. Heroverfor har *Parlamentet* gjort gældende, at Menneskerettighedskonventionens artikel 6 vedrører retten til kontradiktion, og sagsøgeren har ikke på nogen måde godtgjort, at denne ret er overtrådt. For så vidt angår forskelsbehandling af sagsøgeren i forhold til andre lønmodtagere, som arbejder i Frankrig, beror denne på ansættelsesvilkårene, som alene finder anvendelse på sagsøgerens tilfælde. Fransk ret kan ikke anvendes i den foreliggende sag.

B — *Anden påstand*

1. Ifølge *Parlamentet* må sagen ligeledes afvises som *for sent* anlagt, for så vidt angår den anden påstand vedrørende sagsøgerens nye indplacering, som hun havde kendskab til siden underskriften af tillægskontrakten af 7. april 1981.

2. *Sagsøgeren* har gentaget sit argument, hvorefter den i vedtægtens artikel 90 fastsatte frist ikke finder anvendelse på hendes tilfælde.

3. Sagsøgte har fremført *endnu en formalitetsindsigelse* over for denne påstand, idet det gøres gældende, at sagsøgeren accepterede den nye indplacering ved at underskrive tillægskontrakten af 7. april 1981.

4. *Sagsøgeren* har anført, at overgangen til en lavere lønklasse blev hende påtvunget, da hun ellers ikke havde nogen anden mulighed end at tage sin afsked.

C — *Tredje påstand*

1. For så vidt angår påstanden om erstatning for det tab, som sagsøgeren har lidt på grund af afskedigelsen, har *Parlamentet* gjort gældende, at den støttes på afskedigelsens påståede ulovlighed. Ifølge Domstolens praksis (dom af 21. februar 1974, Kortner-Schots, forenede sager 15-33, 52, 53, 57-109, 116, 117, 123, 132 og 135-137/73, Sml. s. 177, dom af 12. december 1967, Collignon, sag 4/67, Sml. 1965-1968, s. 415, og dom af 24. juni 1971, Vinck, sag

53/70, Sml. 1971, s. 153) kan der ikke sondres mellem et erstatningssøgsmål, som støttes på ulovligheden af den beslutning, som ligger til grund for søgsmålet, og et annullationssøgsmål. Erstatningssøgsmålet er således også betinget af reglen om, at der forinden skal være indgivet en klage inden for tremånedersfristen efter vedtægtens artikel 90.

2. *Sagsøgeren* har også over for denne formalitetsindsigelse gjort gældende, at den i vedtægtens artikel 90 fastsatte frist ikke finder anvendelse på hendes tilfælde.

Realiteten

A — *Første påstand*

1. *Sagsøgeren* har gjort gældende, at da hun ifølge kontrakt var ansat på ubestemt tid, var opsigelsesfristen ubestrideligt på ti måneder, nemlig maksimum i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 47, stk. 2, litra a).

2. *Parlamentet* finder denne påstand uden grundlag. Den længste frist i henhold til artikel 47, stk. 2, litra a), er på tre måneder. En frist på 10 måneder gælder kun for ansatte, der er omfattet af ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra d), nemlig dem, der ansættes i en fast stilling, som aflønnes over forsknings- og investeringsbevillingerne, hvilket ikke gælder sagsøgeren, som er omfattet af artikel 2, litra c).

3. *Sagsøgeren* har i replikken anført, at Parlamentet ikke har bevist, at hun ikke blev midlertidigt ansat i en fast stilling, som aflønnes over forsknings- og investeringsbevillingerne. Når henses til den uklare karakter af hendes opgaver, er det ikke muligt i hendes tilfælde at anvende en opsigelsesfrist på kun tre måneder.

4. *Parlamentet* har bemærket, at der faktisk intet er at bevise. Sagsøgeren kan ikke benægte, at hun blev midlertidigt ansat i en politisk gruppes tjeneste. I øvrigt kan alene Kommissionen råde over bevillingerne til ansættelse af ansatte, der aflønnes over forsknings- og investeringsbevillingerne.

B — *Anden påstand*

1. *Sagsøgeren* har gjort gældende, at hun, efter at Parlamentet af egen drift havde »degraderet« hende til lønklasse C 2, løntrin 5, fortsat udførte opgaver, som normalt påhviler ansatte i hendes tidligere lønklasse, nemlig lønklasse B 3, løntrin 4; efter et normalt karriereforløb ville hun således den 1. juli 1981 være nået op på løntrin 5 i lønklasse B 3 og den 1. juli 1983 på løntrin 6. Som følge heraf har hun nedlagt påstand om, at hun igen indplaceres i kategori B med tilbagevirkende gyldighed.

2. *Parlamentet* har anført, at påstanden forudsætter, at det bevises, at indplaceringen i lønklasse C 2 var ulovlig, eller at den af en anden grund kan anfægtes, hvilket ikke er godtgjort. Indplaceringen er tværtimod gennemført af hensyn til tjenesten og i dennes interesse.

3. Sagsøgeren har i *replikken* anført, at Parlamentet ikke har ført bevis for de hensyn til tjenesten, som nødvendiggjorde overgangen til en lavere lønklasse, som på trods af hendes protester på det pågældende tidspunkt blev hende påtvunget. Hun hævder, at ansættelsesvilkårene ikke tager højde for en sådan situation, og at de heller ikke indeholder bestemmelser om erstatning, når en ansat enten tvinges til at tage sin afsked eller afskediges som følge af en ændring af Europa-Parlamentets politiske sammensætning. Følgelig bør Domstolen udfylde denne retlige lakune i ansættelsesvilkårene. Sagsøge-

ren mener sig berettiget til at kræve, at fransk lov anvendes på hendes tilfælde, for så vidt angår erstatning for det tab, hun har lidt.

4. *Parlamentet* har igen anført, at sagsøgeren blev indplaceret i lønklasse C 2, løntrin 5, af hensyn til tjenesten og i dennes interesse. Det fremgår af den skrivelse, som generalsekretæren for Den Liberale og Demokratiske Gruppe den 11. juli 1980 sendte til sagsøgeren. Ifølge skrivelsen blev arten af det arbejde, som tjenestemanden i denne stilling skulle udføre, ændret som følge af omstruktureringen af sekretariatet for Den Liberale og Demokratiske Gruppe i Paris, som var nødvendig på grund af ændringerne efter resultaterne af de første direkte valg i juni 1979.

C — *Tredje påstand*

1. *Sagsøgeren* har endelig gjort gældende, at hun har lidt et tab, dels på grund af den ulovlige ændring af hendes indplacering, dels som følge af hendes hensynsløse afskedigelse af grunde, som hverken var seriøse eller reelle.

2. *Parlamentet* har heroverfor anført, at den pågældende indplacering var lovlig og tilmed accepteret af sagsøgeren. Afskedigelsen er også dels i overensstemmelse med vedtægtens bestemmelser, jfr. ansættelsesvilkårenes artikel 47, dels, til overflod, rimelig og tilstrækkelig begrundet i Parlamentets ændrede sammensætning som følge af valget. I denne forbindelse henviser Parlamentet til Domstolens praksis i dommene af 26. februar 1981 (De Briey, sag 25/80, Sml. s. 637) og 18. oktober 1977 (Schertzer, sag 25/68, Sml. s. 1729).

C. Kakouris
Refererende dommer